

Blaháné virágjai.

Irta Szomory Emil.

A drága jubiléus : Blaháné kéretett magához ma délután. Boldog volt, jókedvű és csodálatos a gyöngyszürke toalettjében, a mint vezet végig a szalonján.

— Akartam, hogy maga is gyönyörködjek a virágos kertemben, a míg ilyen fehér egészen és illatos. Nézze, micsoda orgonafák és gyöngyvirág-orgiák, nézze, milyen szép. Én pedig járok ebben a virágos kertben naphosszat és úgy érzem magam, mint egy nagy, zajos premiér után. Holott ezek a virágok ma sokkal értékesebbek nekem. Ezt a terebélyes orgonát Budapest fővárosa küldte, ezért a főpolgármester, ezt a gyöngyvirág-tumulást, képzelje, a népszínházi bizottság, ezt a Nemzeti Színház és a többi mind, a mi itt pompázik és beragyogja a lelkemet : a fiam, a menyem, az unokám, a jó embereim ajándéka, a szeretetük, a ragaszkodásuk jele, a melyért be hálás vagyok. És tudja, van ezekben a virágokban valami biztatás a jövőre, epekedés egy békés tavaszra, eljövendő nyárra, a mikor jól lesznek egészen és ki tudja, játszani is fogok talán. Többször, vagy csak egyszer legalább, minden vágyakozása az életnek, mely, ugy-e, milyen szép és harmonikus itt a virágok között, a melyek az emberi jóságot és elnézést árasztják felém.

— Tudja, — folytatta a művész — minden jubileumom közül, és volt sok, elhiheti, ezt a mostanit szeretem a legjobban. Egyedül töltöttem az egész napot, az idegeim is le-

pihentek és egy kicsit meg is voltam hatva magamtól. Az egyre érkező virágok között eigondoltam még egyszer az egészet, mennyi emlék, mennyi boldog visszaemlékezés egy zavartalan és daloktól visszhangzó művészi élet után. Aztán a temételen gratuláczió kivül a megtisztelő hivatalos irások, a melyeknek majd jobban örültem, mint a virágoknak. Olvassa csak :

Méltóságos báróné !

Mélyen tisztelt művészóné !

Budapest közönségének s a székesfőváros népszínházi bizottságának nevében a mulhatatlan hála hódolatával üdvözlöm méltóságodat a napon, mikor második emberöltője telik be annak, hogy a magyar színpadra lépett s ezzel a színjátékot a magyar sajátosság ugyanolyan kifejezőjévé avatta, a minő addig csakis a költészet volt. A mi szépség és lendület a magyar néplélekben lappang : a méltóságod személye és játéka nemcsak kiváltotta, de az asszonyi báj s a művészi lánglélek erejével nemzeti művészetté emelte s egyszertiségében oly nemessé és tökéletessé formálta, hogy fajiságunk megállhat vele a világművészetben, mint a Petőfi dalával s a halasi csipkével. Hála méltóságod művészetének, a harmadik nemzedék nő fel a tudatban, hogy magyarnak lenni szép és előkelő, — s hála művészeté varázsserejének, egy világváros lakossága érzi magát magyarnak s tartja a rokonságot a néppel. A magyar társadalmi és nemzeti politika ma még megmérni sem tudja, minő segítsége volt törekvéseinek a méltóságod egyénisége s magyarsága megoltó hatalmában, de érezni érzi az egész nemzet, legkülönböbben Budapest. Ezért teszi is méltóságodat szívében s tiszteletében arra a megkülönböztetett helyre, a mely Jókai Mór elköltözése óta üresen állott s ezért ragad meg minden alkalmat, méltóságod gazdag életének minden fordulóját és állomását, hogy e hő megértéséről biztosítsa.

Fogadja ennek megilletődött kifejezését.

Budapest, 1918. január 5.

Bárczy István.

Méltóságos asszonyom,

a Nemzeti Színház igazgatósága s minden tagja nevében bensőséges hódolattal és szeretettel keresem meg méltóságodat, hogy páratlan fényű művész-pályájának hatvanadik évfordulóján meleg ragaszkodásunk egész érzésével köszöntsem. Abból a házból küldöm e tiszteletteljes üdvözlőt, a hol e mindenben kivételes pálya legszebb diadalait aratta s a melynek mostani lakói boldog büszkeséggel gondolnak a szíves és szoros kapcsolatra, mely méltóságodat hozzájuk és a Nemzeti Színházhoz fűzi.

Igaz nagy szeretettel kívánjuk még hosszú boldogságot és sok szépséget és fogadja méltóságod egész szívvel adott jókívánásainkkal együtt

nagyrabecsülésünk és tiszteltünk kifejezését.
Budapest, 1918. január 5-én.

Amorós Zoltán
Igazgató.

Méltóságos asszonyom !

Mélyen tisztelt művészóné !

Eggedje meg, hogy művészi pályafutásának hatvan éves évfordulója alkalmából az Országos Magyar Iskola-Egyesület meleg, igaz szívvel jövő üdvözlőt és jó kívánásait tolmácsoljam.

Ez a hatvan esztendő, a diadalog hosszú sorozata, a magyar nemzet igazi értékeinek szolgálatában, nemzeti művelődésünk fejlesztése érdekében telt el, s akkor a mikor ez alkalomból az egész magyar társadalom szívében csendes, de annál szüntömből melegség támad, mi — a kiknek szerencsénk van méltóságodat az Iskola-Egyesület sükébb családi körének tagjai sorában tisztelhetni — kétfős mértékben is éreztük az évforduló nagy jelentőségét. Határozott meggyőződésünk, hogy a művészet minden ága alkotásainak csak akkor van igazi értékük, ha a nemzet sajátosságaiban gyökereznek és a nemzeti szellem erősítését, nagygyá tételét szolgálják. Holnap elmúlik minden dicsősége, sikere azoknak, a kik a divatos áramlatok közönségének tetszését ma elnyerik ; de el nem múló, a kor irányaitól független elismerés, csendes elvonultságuk idején is megmarad nagyrabecsülés csak azoknak jut osztályrészül, a kik azon az úton haladtak, a melyet méltóságod megfuttat a hatvan hosszú, küzdelmes esztendő alatt.

Lapunk mai száma 12 oldal.

Munkácsy Mihály

Adjon a magyarok Istene a legmagyarabb művésznőnek az így elért igaz szeretet és nagybecsülés zavartalan és boldog élvezéséhez még számos nyugalmas békés esztendőt.

Igaz tisztelettel és hazafias üdvözlettel:

Dr. Szundy Károly
ügyvezető-igazgató.

— No ugy-e, micsoda irások! Nem egyszer, tízszer is elolvastam és a szemem könyekkel lett teli.

— Hanem édes jó barátom, — folytatja a művésznő mosolyogva — nemcsak azért kérettem, hogy a virágaimban gyönyörködjek, hogy a leveleimet elolvassa.

— Parancsoljon, méltóságos asszony.

— Hát tudja, ezek a hunczut ujságírók, a kik áldott jók és mindig olyan szépeket tudnak írni rólam, ugyancsak rám terítették a vizes lepedőt.

— Ugyan...

— Bizony, hát maga nem vette észre? Az egyik megtesz hatvankilenc évesnek (erre haragszom a legjobban), a másik hatvannyolcznak, no tudja, ez nem járja, a mikor én mindössze hatvanhat éves meg négy hónapos vagyok. Tudja, az én koromban nehéz teher, a mikor rá akarnak rakni a vállára ha csak egy hónapot is! Hát még éveket. No meg egy kis hiúság is van bennem, melyik asszonyban nincs? Ezt reparálni kell, ro igérje meg.

— Boldogan, méltóságos asszony, nem is járja...

— Ugy-e hogy nem? Tudtam, hogy maga ezt nem hagyja annyiban, köszönöm.

És ígéretemtől megnyugtatta, még egyszer a virágos kertjén vezetett keresztül Blaháné, melynek minden virágszála az ő örök művészetét hirdeti.